

Folketingets Beskæftigelsesudvalg
lov@ft.dk

Finn Sørensen
Finn.S@ft.dk

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T +45 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748

18. maj 2016

Beskæftigelsesudvalget har i brev af 20. maj 2016 stillet følgende spørgsmål nr. 349 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet af medlem Finn Sørensen (MFU).

J.nr. 2016-2945

Spørgsmål nr. 349:

”Ministeren bedes kommentere fortrolig henvendelse af 19. april 2016, jf. BEU alm. del - bilag 174.”

Svar:

Henvendelsen omhandler anvendelsen af sundhedsfaglig rådgivning i Københavns Kommune i tre konkrete sager. Den ene sag vedrører ydelse efter lov om social service, som hører under social- og indenrigsministeren. De to andre sager vedrører stop af sygedagpenge og befodringsgodtgørelse i forbindelse med beskæftigelses-tilbud. I henvendelsen er det tilkendegivet, at Folketinget må finde ud af, hvad en lægekonsulent må og ikke må.

Jeg kan, for så vidt angår beskæftigelsesområdet oplyse, at der som led i reformen om førtidspension og fleksjob og senere reformen af sygedagpengesystemet er fastsat regler om brug af sundhedsfaglig rådgivning i sager på beskæftigelsesområdet. Det gælder både sager, der skal behandles i rehabiliteringsteamet (sager vedrørende ressourceforløb, fleksjob og førtidspension samt jobafklaringsforløb og sygedagpengesager visiteret til kategori 3) og for øvrige sager på beskæftigelsesområdet. I sager, der skal behandles i rehabiliteringsteamet, kan kommunen alene benytte sundhedsfaglig rådgivning fra sundhedskoordinatoren fra regionens kliniske funktion. I øvrige sager på beskæftigelsesområdet kan kommunen vælge selv at ansætte sundhedspersoner til at yde den sundhedsfaglige rådgivning.

Reglerne er fastsat dels i bekendtgørelse nr. 1555 af 23. december 2014 om kommuner og regioners samarbejde om sundhedsfaglig rådgivning og vurdering i sager om ressourceforløb, fleksjob, førtidspension m.v., og dels i bekendtgørelse nr. 1556 af 23. december 2016 om sundhedsfaglig rådgivning til brug for sagsbehandlingen i sager om sygedagpenge, kontanthjælp, revalidering m.v.

Det er i bekendtgørelse nr. 1556 af 23. december 2016 om sundhedsfaglig rådgivning til brug for sagsbehandlingen i sager om *sygedagpenge, kontanthjælp, revalidering m.v.* fastsat, at sundhedspersonens sundhedsfaglige rådgivning alene skal klarlægge betydningen af de helbredsmæssige oplysninger i forhold til borgerens muligheder for arbejde eller uddannelse. Den sundhedsfaglige rådgivning må ikke indeholde rådgivning om, hvilken ydelse borgeren skal have. Sundhedspersonen må ikke foretage undersøgelse eller behandling efter sundhedsloven. Sundhedsper-

sonen kan således ikke ændre eller stille nye diagnoser. Den sundsfaglige rådgivning dokumenteres i form af et notat til sagen.

Desuden er det i bekendtgørelse nr. 1555 af 23. december 2014 om kommuner og regioners samarbejde om sundhedsfaglig rådgivning og vurdering i sager om *resourceforløb, fleksjob, førtidspension samt jobafklaringsforløb og sygedagpengesager visiteret til kategori 3* fastsat, at i de sager, som skal behandles i rehabiliteringsteamet, er det sundhedskoordinatoren fra regionens kliniske funktion, der har til opgave at bidrage med sundhedsfaglig rådgivning i forhold til borgerens muligheder for arbejde eller uddannelse. Under behandlingen af sager på møde i rehabiliteringsteamet bidrager sundhedskoordinatoren med sundhedsfaglig rådgivning og indgår sammen med de øvrige medlemmer i teamet i dialogen med borgeren om borgerens muligheder for at arbejde. Sundhedskoordinators sundhedsfaglige rådgivning i sagen indgår i rehabiliteringsteamets indstilling til kommunen.

Det er endvidere i denne bekendtgørelse for så vidt angår sundhedskoordinators rådgivning uden for rehabiliteringsteamet fastsat, at det er sundhedskoordinators opgave at bidrage til sundhedsfaglig rådgivning om borgerens muligheder for arbejde eller uddannelse. Den sundhedsfaglige rådgivning indeholder ikke rådgivning om, hvilken ydelse borgeren skal have. Den sundhedsfaglige rådgivning sker i form af en udtalelse til brug for sagen. Sundhedskoordinatoren kan ikke foretage undersøgelse eller behandling efter sundhedslovgivningen, når sundhedskoordinatoren yder sundhedsfaglig rådgivning. Sundhedskoordinatoren kan således ikke ændre eller stille ny diagnoser.

Den sundhedsfaglige rådgivning indgår som et element i den samlede sag, som lægges til grund for kommunens afgørelse. Hvis den enkelte borger ikke er enig i kommunens afgørelse, er den enkeltes retssikkerhed bl.a. sikret ved muligheden for at klage over kommunens afgørelse til Ankestyrelsen.

Herudover har social- og indenrigsministeren givet følgende bidrag til svaret, som jeg henholder mig til:

”Jeg kan som social- og indenrigsminister ikke gå ind i den konkrete sag, men jeg kan oplyse om de gældende regler på området.

Kommunalbestyrelsen kan ifølge servicelovens § 102 give tilbud af behandlingsmæssig karakter til borgere med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller med særlige sociale problemer. Tilbuddet gives, når dette er nødvendigt med henblik på at bevare eller forbedre borgerens fysiske, psykiske eller sociale funktioner, og når dette ikke kan opnås gennem de behandlingstilbud, der kan tilbydes efter anden lovgivning.

Det er kommunalbestyrelsen, der efter en konkret og individuel vurdering træffer afgørelse om, hvorvidt en borger skal have et tilbud af behandlingsmæssig karakter efter serviceloven.

Kommunalbestyrelsen har ansvaret for, at sager, der behandles efter serviceloven, er tilstrækkeligt oplyst. Det er udtrykkeligt fastsat i § 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Kommunens brug af lægefaglige konsulenter er ikke reguleret i serviceloven eller i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. Hvis en borger er utilfreds med kommunens afgørelse, kan borgeren klage. Klagen skal indsendes til kommunen, der skal vurdere sagen på ny. Hvis kommunen ikke giver borgeren medhold i klagen, sender kommunen klagen videre til Ankestyrelsen.

I forhold til klager over en afgørelse, der er truffet efter servicelovens § 102, er det vigtigt at være opmærksom på, at Ankestyrelsen ikke vil kunne efterprøve et generelt og vejledende serviceniveau for kommunens brug af servicelovens § 102. Ankestyrelsen har dog mulighed for at efterprøve, om kommunen i nødvendigt omfang har foretaget den rette konkrete og individuelle vurdering, der ligger til grund for afgørelsen. Ankestyrelsen kan endvidere efterprøve lovligheden af de kriterier, der danner grundlag for kommunens afgørelse.

Hvis en kommune fastlægger et serviceniveau, som ikke er i overensstemmelse med lovgivningen på området, kan Statsforvaltningen gå ind i sagen. Statsforvaltningen varetager med Social- og Indenrigsministeriet som øverste tilsynsmyndighed det almindelige tilsyn med kommunerne. Statsforvaltningen fører tilsyn med, at kommunerne overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder, og bestemmer selv, om der i en given sag er tilstrækkeligt grundlag for at rejse en tilsynssag.

Endvidere har en borger mulighed for at klage til de ansvarlige i kommunen, hvis borgeren er utilfreds med det kommunale personale eller kommunens tilrettelæggelse af sagsbehandlingen. Borgmesteren har den øverste daglige ledelse af kommunens administration, jf. § 31, stk. 3, i lov om kommunernes styrelse. En klage over disse forhold skal derfor indgives til borgmesteren i kommunen.”

Venlig hilsen

Jørn Neergaard Larsen